

KYBERBOUŘE
MATTHEW MATHER

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Matthew Mather

Kyberbouře

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Cyberstorm

Copyright © 2013 by Matthew Mather

All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2016

Cover © Renata Brntická, 2016

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016

ISBN 978-80-7387-801-6

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

KYBERBOURE

MATTHEW MATHER

KYBERBOUŘE

MATTHEW MATHER

Stanislav Juhaňák – TRITON

Předmluva autora

Rád bych poděkoval lidem, kteří mi propůjčili svůj čas i znalosti a pomohli mi tak stvořit tento realistický scénář případu kybernetické nehody v celé šíři:

Richard Marshall

bývalý vrchní ředitel Kybernetické bezpečnosti Ministerstva pro vnitřní bezpečnost USA a Ochrany informací NSA

Curtis Levinson

zástupce USA v NATO pro Kybernetickou obranu

Major Alex Aquino

velitel Kybernetických operací Vzdušných sil USA, WADS

Erik Montcalm

ředitel Bezpečnostních technologií, SecureOps

A na konci knihy přidávám **zvláštní poděkování** a jmenný seznam všech svých betareaderů.

Najít mě můžete na:

www.matthewmather.com

Prolog

Zastavil jsem se, nadzvedl si brýle, zahleděl jsem se do tmy holýma očima a oslepeně jsem zamrkal. Noc byla smolně černá a tichá. Hleděl jsem do prázdna a najednou se mě zmocnil pocit, že se spojení se světem přerušilo, že jsem se ode všeho odtrhl a stala se ze mě jen nekonečně malá tečka osaměle plující vesmírem. Zpočátku mě přepadl strach a závrať, ale brzy to začalo být příjemné.

Možná, že takhle vypadá smrt? Samota, klid a jen se beze strachu vznášet a vznášet...

Ale pak jsem pomyslel na Luka, na Lauren a sen se přetrhl. Zaklapl jsem brýle s nočním viděním zpátky na místo a kolem mě se zase objevily přízračně zelené sněhové vločky, které se mírumilovně snášely k zemi.

Hryzavý hlad byl dneska ráno tak úporný, že mě málem vyhnal ven hledat zahrabané jídlo za denního světla. Chuck mě zdržoval, rozmlouval mi to, uklidňoval mě. To já ne kvůli sobě, hádal jsem se s ním, to já kvůli Lukovi, Lauren, Ellarose – jakýkoli důvod mi byl dost dobrý, jen abych se jako narkoman dostal ke své dávce.

Dal jsem se do smíchu.

Jsem závislý na jídle.

Padající vločky byly fascinující. Zavřel jsem oči a zhluboka jsem nasál dech.

Co je skutečné? Co je vlastně skutečnost?

Byl jsem jako omámený, roztěkaná mysl nebyla schopná udržet myšlenku.

Seber se, Miku. Luke na tobě závisí. Lauren na tobě závisí. To miminko na tobě závisí.

Otevřel jsem oči, vůlí jsem se vrátil do tady a teď a poklepal jsem na mobil v kapse, abych oživil displej s rozšířenou realitou. Přede mnou se rozvinulo pole červených teček. Znovu jsem zhluboka nabral dech a opatrně, krok za krokem, jsem se prodíral přes Dvacátou čtvrtou ke shluku teček na Šesté avenue.

25. listopadu
New York City, Chelsea

„Žijeme v úžasné době!“

Zvedl jsem si ten škvarek k nosu a ostrážitě jsem ho zkoumal.

„Úžasně nebezpečné době,“ uchechl se Chuck, můj soused a nejlepší kamarád, a dal si hlt piva. „Krásná práce. Ten je uvnitř pravděpodobně ještě zmrzlý.“

Potřásl jsem hlavou a odložil jsem spálený párek na kraj grilu.

Na to, že bylo Díkůvzdání, bylo celý týden nezvykle teplo, a tak jsem se na poslední chvíli rozhodl uspořádat na střešní terase našeho skladistního komplexu, předělaného na bydlení, barbecue. Většina našich sousedů zůstala na svátky doma, a já jsem celé dopoledne chodil se svým dvouletým synkem Lukem ode dveří ke dveřím a všechny zval nahoru, že budeme grilovat.

„Neurážej moje kulinářství a nezačínej s tím zase.“

Vlahé paprsky zapadajícího slunce nám zařídily efektní závěr dne. Z našeho pětipatrového domu byl za pozdního podzimu nádherný výhled na rudozlaté stromy podél Hudsonu, na rušné ulice za ním a na kontury města proti obloze v pozadí. New York v sobě měl vibrace, které mě vzrušovaly i po těch dvou letech, co jsem tu žil. Rozhlédl jsem se po sousedech. Sehnali jsme na náš malý mejdan třicet lidí a já jsem byl v duchu pyšný na to, že jich přišlo tolik.

„Takže ty si nemyslíš, že by sluneční erupce mohla zničit svět?“ zeptal se Chuck a tázavě na mě povytáhl obočí.

Jeho jižanský přízvuk dával zpěvavý lyrický nádech dokonce i řečem o katastrofách, a když sebou v těch svých odrbaných džínách a ramonesáckém tričku praštil zpátky na lehátko, vypadal jako rocková hvězda. Zpod čupřiny rozčuchaných blondatých vlasů hravě jiskřily oříškové oči a ležérní vzhled doplňovalo dvoudenní strniště.

„To je přesně to, o čem jsem s tebou nechtěl zase začínat.“

„Já jen říkám...“

„Ať říkáš, co říkáš, vždycky skončíš u katastrof.“ Zvedl jsem oči k nebesům. „Vždyť my prožíváme jedno z nejúžasnějších přelomových období v lidské historii.“

Nastavil jsem gril pro další várku, plameny vyskočily a já jsem začal postrkovat párky po mřížce.

Vedle mě postával Tony, jeden z našich vrátných. Zůstal v košili a kraťatě, ale aspoň že to sako si už sundal. Podsaditý chlap, s tmavými ital-

skými rysy a brooklynský jako staří Dodgers, i jeho přízvuk to neustále připomínal. Tony byl ten týpek, co si vás okamžitě získá, vždycky ochotně pomůže a pořád je samý úsměv a žert.

I Luke ho měl rád. Co začal chodit, tak pokaždé když jsme šli dolů, vystřelil z výtahu, ledva cinklo přízemí, a s nadšeným kvikotem utíkal k recepci za Tonym. Náklonnost byla oboustranná.

Odvrátil jsem se od párků k Chuckovi. „Za minulou dekádu se narodila více než miliarda lidí – to je tolik, jako by deset let přibýval každý měsíc *jeden nový* New York. To je nejrychlejší růst populace, jaký kdy byl či *bude*.“

Důrazně jsem šermoval grilovacími kleštěmi, abych svým slovům dodal váhu.

„Jistě, tu a tam je nějaká ta válka, ale nic zásadního. Myslím, že to o lidské rase něco vypovídá.“ Efektivně jsem se odmlčel, a pak jsem dodal: „Dospíváme.“

„Té miliardě nových lidí převážně ještě teče mlíko po bradě,“ odušil Chuck. „Počkej patnáct let, až budou všichni chtít auto a pračku. Pak se uvidí, jak jsme dospělí.“

„Světová chudoba, počítáno v reálných dolarech na osobu, je poloviční, než byla před čtyřiceti lety...“

„A přesto chodí každý šestý Američan o hladu a většina lidí trpí podvýživou,“ skočil mi do řeči Chuck.

„A poprvé v lidské historii,“ nedal jsem se, „už nějaký rok žije víc lidí ve městě než na venkově.“

„Ty to říkáš, jak by to bylo dobře.“

Tony se podíval na mě, na Chucka, potřásl hlavou, usmál se a dal si lok piva. Tento obehnaný slovní šerm sledoval už mockrát.

„Je to dobře,“ prohlásil jsem. „Městské životní prostředí je energeticky daleko hospodárnější než venkovské.“

„Až na to, že ve městě žádné životní prostředí není,“ odsekl Chuck. „*Životní prostředí je prostředí k životu*. Ty o tom mluvíš, jako by města byla nějaké soběstačné bubliny, a to nejsou. Jsou absolutně závislé na okolní přírodě.“

Namířil jsem na něj kleště. „Na té samé přírodě, kterou chráníme tím, že žijeme společně ve městě.“

Obrátil jsem pozornost zpátky k barbecue a zjistil jsem, že tuk kapající z párků přiživil plameny a pálí se mi kuřečí prsa.

„Já jen říkám, že až to všechno klekne...“

„Jako až nějaký terorista pošle na Ameriku atomovku? Nebo elektromagnetický impuls?“ popichoval jsem ho, zatímco jsem přeskládal

maso. „Nebo na nás vypustí nějakou biologickou zbraň, nějakou tu rezistentní bakterii?“

„Tak nějak,“ přikývl Chuck.

„Víš, co by ti mělo opravdu dělat starosti?“

„Co?“

Ani v nejmenším jsem netoužil poskytovat jeho posedlosti další podněty, ale zrovna jsem o tom dočetl jeden článek a nemohl jsem si pomoci.

„Kyberútok.“

Vtom jsem zahlédl rodiče své ženy a sevřel se mi žaludek. *Takže dorazili.* Co bych jen dal za to, abych měl s tchánem a tchyní jednoduché vztahy, jenže tak už to na světě chodí a v tomhle se stejně jako já plácá většina lidí.

„Říká vám něco Noční drak?“ zeptal jsem se.

Chuck a Tony zavrtěli hlavou.

„Před pár lety začali nacházet v elektronických řídicích systémech elektráren po celé zemi cizí kódy,“ vysvětloval jsem. „Vystopovali jejich zdroj a ovládání až do administrativních budov v Číně a celé to bylo naprogramováno speciálně k vyřazení energetické distribuční soustavy USA z provozu.“

Chuck mě sledoval, ale valný dojem to na něj neudělalo. „No a co? Co se stalo?“

„Nestalo se nic, zatím, ale ty se na to díváš špatně. Stejně jako všichni ostatní. V tom je ten problém. Kdyby nám tady Číňané pobíhali po celé zemi a lepili na sloupy vysokého napětí plastickou trhavinu C-4, veřejnost by řvala jako o život a vyhlašovala by válku.“

„Takže zatímco dřív se kvůli likvidaci továren shazovaly bomby, tak teď stačí jen kliknout myší?“

„Přesně tak.“

„No vida,“ pousmál se Chuck. „Takže v tobě je koneckonců přece jenom kus fanouška příprav na přežití.“

Dal jsem se do smíchu. „Odpověz mi na tohle – kdopak vlastně řídí internet, tu záležitost, na které závisí náš život?“

„Já nevím, vláda?“

„Odpověď zní, že ho neřídí nikdo. Všichni ho používají, ale nikdo ho neřídí.“

„No vida, tak z toho teda opravdu kouká katastrofický scénář.“

„Z vás dvou by jednomu přeskočilo,“ podotkl Tony. „Nemohli bychom se chvíli bavit o baseballu?“

Dal jsem se do smíchu. „Nedejte na nás. Jen tak plácáme. Vy máte před sebou ještě dlouhý život, kamaráde. Věřte mi.“

„Já vám věřím, pane Mitchell.“

„Tony, prosím, nemohl byste mě oslovovat prostě Miku?“

„Jistě, pane Mitchell,“ uchechtl se. Na grilu opět vyskočily plameny a Tony s předstíraným zděšením ucukl. „Možná byste měl k tomu grilování pustit raději mě. Vy máte na práci důležitější věci, ne?“

„A my bychom rádi něco snědli dřív, než to všechno shoří na škvarek,“ přidal se s potměšilým úsměvem Chuck.

„No jo, jistě.“ Bez valného nadšení jsem to vzdal a podal jsem kleště Tonymu. Beztak jsem se u grilu jen schovával v marné naději, že se vyhnou nevyhnutelnému.

Ohlédl jsem se po své ženě Lauren. Zrovna se s někým bavila, smála se, rukou si odhrnovala dlouhé, kaštanové vlasy na záda, ale dívala se na mě.

Svámi vystouplými lícními kostmi a jiskrnýma zelenýma očima přitahovala Lauren pozornost všude, kam vstoupila. Měla čisté, výrazné rysy své rodiny, a ostrý nos a brada ještě zdůrazňovaly štíhlou postavu. Dokonce i po pěti letech společného života mi pouhý pohled na ni zdálky bral dech – pořád jsem nemohl uvěřit, že si vybrala mě.

Zhluboka jsem se nadechl a narovnal se v ramenou.

„Nechávám gril vaší péči,“ sdělil jsem nikomu konkrétnímu. Ti dva už stejně zase probírali kybergedon.

Loknul jsem si piva, odložil jsem ho na stůl u grilu, obrátil jsem se a vydal jsem se k Lauren. Stála v protějším rohu rozlehlé střešní terasy a čile klevetila s rodiči a několika našimi sousedy. Sice jsem zrovna já trval na tom, že na letošní Díkůvzdání pozveme my její rodiče k nám, ale už teď jsem toho litoval.

Byla to stará, patricijská bostonská rodina, tvídoví intelektuálové, a i když jsem zpočátku dělal, co jsem mohl, abych jim vyhověl, časem jsem to vzdal a přistoupil jsem na rezervované příměří, které mi nikdy moc nešlo. Ale to neznamenal, že nebudu zdvořilý.

„Pane Seymoure,“ zvolal jsem a napřáhl jsem ruku, „díky moc, že jste přišel.“

Muž v ramenatém tvídovém saku, zvýrazněném kapesníčkem v námořnické modři v kapsičce, oxfordsky modrou košilí a hnědou kašmírovou vázankou, přerušil rozhovor s Lauren, vzhlédl a škrobeně se usmál. Rázem jsem ve svých džínách a tričku nabyl sebevědomí. Překonal jsem posledních pár kroků, pevně jsem mu stiskl ruku a mohutně jsem mu s ní potřásl.

„Ááá, paní Seymourová, půvabná jako vždy,“ dodal jsem, když jsem se obracel k manželčině matce, která strnule seděla na nepohodlné dřevěné lavici u svého manžela a dcery. Přišla v hnědém kostýmku patřičně doplněném obrovským kloboukem na hlavě a šňůrou perel na krku. Chytla minikabelku, kterou měla položenou na klíně, a maličko se předklonila, jako by chtěla vstát.

„Ne, ne, prosím, nevstávejte.“ Sklonil jsem se k ní a letmo jsem ji políbil na tvář. Usmála se a usadila se zpátky na kraj lavice. „Díky, že jste s námi přišla oslavit Děkuvzdání.“

„Takže o tom budeš přemýšlet?“ zeptal se pan Seymour okázale Lauren. Člověk v jeho hlase téměř rozeznával vrstvy předků obtěžkaných privilegii a zodpovědností a dnes snad i kapku blahosklonnosti. Jasně chtěl, abych ho slyšel.

„Ano, tati,“ pípala Lauren, kradmo po mně střelila pohledem a rychle sklopila oči. „Budu.“

Na ten špek jsem mu neskočil. Ignoroval jsem ho.

„Už jste byli představeni Borodinovým?“ pokynul jsem k postaršímu ruskému páru, který seděl u stolu s nimi. Aleksandr, manžel, mezitím usnul a teď tiše pochrupeval v lehátku vedle své manželky Ireny, která čile pletla.

Borodinovi bydleli hned vedle nás. Občas jsem u nich celé hodiny poslouchal vyprávění paní Borodinové o válce. Přežili obléhání Leningradu, současného Petrohradu, a mně přišlo fascinující, jak mohla prožít něco tak strašlivého, a přesto hledět na svět tak pozitivně a laskavě. Kromě toho dělala fantastický boršč.

„Lauren nás už představila. Bylo nám potěšením,“ zamumlal pan Seymour a vrhl směrem k paní Borodinové úsměv. Vzhlédla a úsměv mu oplatila, a zase se vrátila k rozpleteným ponožkám.

„No a Luka,“ rozevřel jsem náruč, „už jste viděli?“

„Ne, Chuck a Susie mají doma hlídání pro Ellarose, tak zůstal dole s ní,“ odpověděla Lauren. „Ještě jsme za ním nestihli zajít.“

„Ale zato jsme byli pozváni do Metropolitní,“ oznámila mi nadšeně paní Seymourová a hrdě se napřímila. „Máme lístky na generální zkoušku nového představení Aidy.“

„Aha, opravdu?“

Podíval jsem se na Lauren a pak jsem se obrátil k Richardovi, dalšímu našemu sousedovi, který ale rozhodně *nebyl* na seznamu mých oblíbenců.

„Díky, Dicku.“

Pohledný chlápek s hranatou bradou, za svých studentských dnů na Yale svým způsobem fotbalová hvězda. Jeho drobounká žena Sarah seděla za ním jako bázlivé štěně. Když jsem o ni zavadil pohledem, rychle si stáhla rukávy od svetru, aby si zakryla paže.

„Je mi známo, že Seymourovi operu milují,“ vysvětloval mi Richard blahosklonným tónem, z něhož čišely peníze jako z manhattanského makléře popisujícího investiční možnosti. Tak jako Seymourovi byli stará bostonská rodina, Richard pocházel ze staré newyorské rodiny. „A my máme v Metropolitní sedadla pro ‚rodinu a přátele‘. Mám jen čtyři lístky, ale Sarah stejně jít nechtěla,“ jeho žena za ním jen chabě pokrčila rameny, „a nevykládej si to špatně, brácho, ale říkal jsem si, že tvoje parketa to taky není. A tak mě napadlo, že bych mohl pozvat Lauren a Seymourovy. Že bychom si udělali takovou malou oslavu Díkůvzdání.“

Zatímco přízvuk pana Seymoura zněl věrohodně, Richardova vyumělkovaná afektovanost britské přípravky mi rvala uši.

„Asi jo.“

Co má, sakra, za lubem?

Trapná pauza.

„Jestli to máme stihnout, tak už musíme jít,“ dodal Richard a povytáhl obočí. „Zkoušky začínají dřív.“

„Ale my jsme se právě chystali podávat jídlo,“ namítl jsem a ukázal jsem dozadu na stoly s kostkovanými ubrusy, mísami s rajčatovým salátem a papírovými tácky. Tony už vršil spálené párky a kuřata na servírovací podnos. Usmál se na mě a zamával kleštěmi.

„Nedělejte si starosti, my už si někam zajdeme,“ řekl pan Seymour a obdařil mě dalším škrobeným úsměvem. „Richard nám zrovna vyprávěl o nějakém úžasném novém baru na Upper East Side.“

„Byl to jen takový nápad,“ dodala rozpačité Lauren. „Richard se o tom zmínil jen tak mezi řečí.“

Zhluboka jsem se nadechl a zařal jsem pěsti, ale pak jsem se ovládl, vydechl jsem a pěsti povolily. Rodina je rodina a já jsem chtěl, aby byla Lauren šťastná. Třeba to pomůže. Promnul jsem si oko a ještě jednou jsem zvolna vydechl.

„To je opravdu vynikající nápad.“ Mile jsem se na svou ženu usmál a vycítil jsem, že ji to uklidnilo. „Nemusíš zpátky spěchat, já už se o Luka postarám. Užij si to.“

„Opravdu?“ ujišťovala se Lauren.

Špetka vděku náš vztah očividně vzpružila.

„Určitě. Dám si s klukama jen pár piv.“ Vzato kolem a kolem vypadal ten nápad čím dál líp. „Už byste měli raději jít. Třeba se pak ještě sejdem na skleničku na dobrou noc, ne?“

„Tak dohodnuto?“ zeptal se pan Seymour.

Během několika minut byli pryč a já byl zase s klukama. Naložil jsem si na talíř hromadu párků a už jsem doloval z ledničky pivo.

Pak jsem se pohodlně rozvalil na židli.

Chuck se na mě zadíval. Vidlička plná rajčatového salátu mu uvízla na půl cesty do úst. „Tak tohle máš za to, že ses oženil s holkou, co se jmenuje Lauren Seymourová.“

Dal jsem se do smíchu a otevřel jsem si pivo. „Co třeba dát řeč o tom zmatku mezi Čínou a Indií ohledně přehrad v Himalájích?“

27. listopadu

Rodinná návštěva se nevydařila.

Katastrofální průběh dne Děkuvzdání začal tím, že jsme k večeři objednali předpečeného krocana z Chelsea Market – „Ach drahoušku, vy si nepečete krocana sami?“ – pokračoval nepohodlným stolováním kolem našeho kuchyňského pultu – „Kdy si pořídíte větší byt?“ – a vyvrcholil tím, že jsem se nemohl dívat na zápas Steelers – „To nevádí, jestli se chce Michael dívat na fotbal, tak my se prostě vrátíme do hotelu.“

Richard, který bydlel na druhém konci chodby, nás šarmantně pozval na večerní skleničku do jejich luxusního trojpodlažního bytu s výhledem na siluetu Manhattanu, kde nás horlivě a úslužně obsluhovala jeho žena Sarah – „Ovšemže si pečeme krocana sami. Vy ne?“

Konverzace se rychle stočila na pouta mezi starými newyorskými a bostonskými rody – „Fascinující, že? Richarde, vy jste téměř určité bratranec naší Lauren z třetího kolena,“ – a brzy následovalo: „Miku, víte vy něco o historii své rodiny?“

Věděl jsem a obnášelo to kovodělnictví a hospody, takže jsem řekl, že nevíím.

Pan Seymour zakončil večer výsledkem Lauren ohledně jejich nových pracovních vyhlídek, které nebyly žádné. Richard vstřícně přišel s mnoha návrhy, komu všemu ji může představit. Mě se zdvořile přeptali, jak to jde, následovaly hlášky, že internet je prostě příliš komplikovaný, než aby se o tom dalo konverzovat, a pak dotaz: „Tak Richarde, jak si vede vaše rodinná investiční společnost?“

Ale abych byl spravedlivý, Lauren se postavila za mě a všechno proběhlo civilizovaně.

Většinu času jsem strávil tím, že jsem tchyni a tchána vozil na schůzky s přáteli do podniků jako Metropolitan Club, Core Club a samozřejmě Harvard Club. Seymourovi prosluli jako rodina, která měla v každé generaci alespoň jednoho studenta Harvardu už od jeho založení, takže v dotyčném klubu s nimi zacházeli jako s královskou návštěvou.

V pátek nás Richard dokonce šarmantně pozval na večerní skleničku do Yale Clubu.

Divže jsem ho nezardousil.

Díky Bohu to byla jen dvoudenní návštěva a víkend jsme měli konečně pro sebe.

V neděli časně ráno jsem seděl u našeho žulového kuchyňského pultu a krmil Luka. Posadil jsem si ho do vysoké dětské židličky, sám jsem balancoval na barové stoličce, díval se na ranní zprávy na CNN a přitom jsem krájel na kousky jablka a broskve a pokládal jsem mu je na talířek. Luke byl na vrcholu blaha, každý kousek si vzal, věnoval mi široký, zubatý úsměv, a pak ovoce buď snědl, nebo zakvičel a hodil ho na podlahu Gorbymu, voříškovi, kterého si Borodinovi vzali z útulku.

Byla to hra, která prostě nezevšedněla. Gorby trávil v našem bytě skoro stejně času jako doma u Ireny, a když se člověk díval, jak mu Luke hází jídlo, nebylo těžké pochopit proč. Chtěl jsem taky psa, ale Lauren byla proti. Moc chlupů, zhodnotila to stručně.

Luke zabušil pěstičkami do talířku a zapištěl „Tata!“ Univerzální výraz pro cokoli, co se nějak týkalo mě. A pak natáhl ručičku – *prosil bych další jablko*.

Dal jsem se do smíchu a vybral jsem další jablko na krájení.

Lukovi byly teprve dva, ale vážil jako tříletý – to má pravděpodobně po tátovi, pomyslel jsem si s úsměvem. Kolem buclatých, stále šťastně zardělých tváříček se vznášely chomáče zlatých vlásků. V obličejíčku pořád sídlil darebný úsměv, z něhož svítily bílé zoubky – jako by se k něčemu chystal a přitom dobře věděl, že se to nesmí. Což bylo skoro pořád.

Z ložnice se vynořila Lauren. Ještě ospale mžourala.

„Není mi dobře,“ zamumlala a vevrávorala do malé koupelny, jediné další oddělené místnosti v našem devadesátimetrovém bytě v podkrovním stylu. Slyšel jsem, že hlasitě kašle, a pak se ozvala sprcha.

„Kafe je na stole,“ zavolal jsem na ni a v duchu jsem si říkal, že toho přece včera zas až tolik nevypila, ale přitom jsem sledoval nějaké rozzu-

řené čínské studenty, kteří v Tchaj-jüanu pálili americké vlajky. O Tchaj-jüanu jsem v životě neslyšel, takže zatímco jsem jednou rukou pokládal před Luka další kousky ovoce, druhou jsem si to našel na tabletu.

Wikipedie: *Tchaj-jüan (čínsky: pchin-jin Tàiyuán) je hlavní a největší město severočínské provincie Šan-si. Při sčítání lidu v roce 2010 mělo 4 201 591 obyvatel.*

Páni.

Větší než Los Angeles, druhé největší americké město, a přitom Tchaj-jüan je v Číně dvacátý. Několika údery do klávesnice jsem zjistil, že Čína má přes 160 měst s více než milionem obyvatel, zatímco Spojené státy jich mají přesně devět.

Vzhlédl jsem od tabletu ke zprávám. Reportáž přešla ke vzdušným záběrům cize vyhlížející letadlové lodě. Scénu popisoval nějaký komentátor: *„Tady vidíme Liao-ning, první a zatím jedinou čínskou letadlovou loď, obklopenou skupinou bojovně vyhlížejících torpédoborců třídy Lan-čou, které před průlivem Luzon v Jihočínském moři blokují amerického George Washingtona.“*

„To s mými rodiči mě mrzí, zlato,“ pošeptala mi Lauren, která se mezitím protáhla za mě. Na sobě měla bílý froté župan a ručníkem si vytírala vlasy. *„Ale nezapomeň, že to byl tvůj nápad.“*

Sklonila se k Lukovi, objala ho a políbila. Luke se smál a kvičel radostí z tolika pozornosti. Pak objala mě a políbila mě na krk.

Usmál jsem se a přitulil se k ní, užíval jsem si něžnosti po několika napjatých dnech.

„Já vím.“

V CNN se objevil americký námořní důstojník. *„Není to ani pět let, co nám Japonci říkali, ať své vojáky z Okinawy stáhneme, a najednou zase žebrají o pomoc. Přitom sem Japonci poslali vlastní flotilu letadlových lodí, takže proč, proboha, ...“*

„Miluju tě, zlato.“ Lauren mi zajela rukou pod tričko a hladila mě na hrudi.

„Taky tě miluju.“

„Už jsi myslel na to, jestli bychom si na Vánoce nezaletěli na Havaj?“

„... a jestli Čína odkloní Brahmaputru, tak to Bangladěš těžce postihne. Teď sice potřebují přátele víc než kdy jindy, ale přesto bych si byl nikdy nepomyslel, že sedmá flotila zakotví v Čattagrámu...“

Povzdechl jsem si a odtáhl se od ní.

„Ty víš, že nemám rád, když za nás tví rodiče něco platí.“

„Tak to zaplatím já.“